ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 8ης Ιουλίου 1999 *

Στην υπόθεση C-245/92 P,

Chemie Linz GmbH, με έδρα το Linz (Αυστρία), εκπροσωπούμενη από τον O. Lieberknecht, δικηγόρο Düsseldorf, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο A. Bonn, 22, Côte d'Eich,

αναιρεσείουσα,

υποστηριζόμενη από την

DSM NV, με έδρα το Heerlen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον I. G. F. Cath, δικηγόρο Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. H. Dupong, 14 A, rue des Bains,

παρεμβαίνουσα κατ' αναίρεση,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 10 Μαρτίου 1992 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-15/89, Linz κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1275), με οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. zur Hausen, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch, G. F. Mancini (εισηγητή), J. L. Murray και H. Ragnemalm, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς

γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, και D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 12ης Μαρτίου 1997, κατά την οποία τη Chemie Linz GmbH εκπροσώπησαν οι O. Lieberknecht και M. Klusmann, δικηγόροι Düsseldorf, την DSM NV ο I. G. F. Cath και την Επιτροπή ο G. zur Hausen,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Ιουλίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Μαΐου 1992, η Chemie Linz GmbH άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-15/89, Linz κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1275, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση).

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

2 Τα πραγματικά περιστατικά που οδήγησαν στην παρούσα αίτηση αναιρέσεως, όπως αυτά προκύπτουν από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, είναι τα ακόλουθα.

3 Διάφορες επιχειρήσεις που δρούσαν στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής βιομηχανίας πετροχημικών προϊόντων άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 86/398/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1986, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.149 — Πολυπροπυλένιο) (ΕΕ L 230, σ. 1, στο εξής: απόφαση «πολυπροπυλένιο»).

4 Βάσει των διαπιστώσεων της Επιτροπής, τις οποίες επιβεβαίωσε επί του σημείου αυτού το Πρωτοδικείο, η αγορά πολυπροπυλενίου εφοδιαζόταν πριν από το 1977 από δέκα παραγωγούς, τέσσερις από τους οποίους [Montedison Spa (στο εξής: Monte), Hoechst AG, Imperial Chemical Industries plc και Shell International Chemical Company Ltd] αντιπροσώπευαν μαζί το 64 % της αγοράς. Μετά τη λήξη της ισχύος των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας της Monte, εμφανίστηκαν στην αγορά το 1977 νέοι παραγωγοί, πράγμα που οδήγησε σε ουσιώδη αύξηση της πραγματικής παραγω-

γικής ικανότητας χωρίς ωστόσο να προκαλέσει αντίστοιχη αύξηση της ζητήσεως. Αυτό είχε ως συνέπεια να χρησιμοποιείται το παραγωγικό δυναμικό σε ποσοστά κυμαινόμενα μεταξύ 60 % το 1977 και 90 % το 1983. Καθένας από τους παραγωγούς που ήσαν εγκατεστημένοι την περίοδο εκείνη εντός της Κοινότητας πωλούσε τα προϊόντα του εντός όλων ή σχεδόν όλων των κρατών μελών.

5 Η Chemie Linz AG, πρώην Chemische Werke Linz AG, προσφεύγουσα πρωτοβαθμίως, διάδοχος της οποίας είναι η Chemie Linz GmbH (στο εξής: Chemie Linz), συγκαταλέγεται μεταξύ των παραγωγών που εφοδίαζαν την αγορά το 1977. Το μερίδιό της στη δυτικοευρωπαϊκή αγορά κυμαινόταν μεταξύ 3,2 % και 3,9 % περίπου.

6 Ύστερα από ελέγχους που διενεργήθηκαν ταυτόχρονα σε διάφορες επιχειρήσεις του κλάδου, η Επιτροπή απηύθυνε σε διάφορους παραγωγούς πολυπροπυλενίου αιτήσεις παροχής πληροφοριών βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25). Από τη σκέψη 6 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως προκύπτει ότι, από τις πληροφορίες που έλαβε, η Επιτροπή κατέληξε ότι μεταξύ 1977 και 1983 οι εμπλεκόμενοι παραγωγοί καθόριζαν, κατά παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ), τακτικά στόχους τιμών στο πλαίσιο των πρωτοβουλιών καθορισμού τιμών και είχαν οργανώσει σύστημα ετήσιου ελέγχου των πωλήσεων, με σκοπό να κατανέμουν μεταξύ τους τη διαθέσιμη αγορά βάσει συμπεφωνημένων ποσοτήτων εκφραζομένων σε τόνους ή σε ποσοστά. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και απηύθυνε έγγραφη ανακοίνωση των αιτιάσεων σε διάφορες επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων και στη Chemie Linz.

7 Μετά το πέρας της διαδικασίας, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση «πολυπροπυλένιο», με την οποία διαπίστωσε ότι η Chemie Linz είχε παραβεί το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης μετέχοντας με άλλες επιχειρήσεις, από τον Νοέμβριο περίπου του 1977 μέχρι τον Νοέμβριο του 1983 τουλάχιστον, σε συμφωνία και σε

εναρμονισμένη πρακτική που ανάγονταν στα μέσα του 1977, βάσει των οποίων οι παραγωγοί που προμήθευαν με πολυπροπυλένιο τις χώρες της κοινής αγοράς:

— είχαν επαφές μεταξύ τους και τακτικές συναντήσεις (από τις αρχές του 1981, δύο φορές τον μήνα) στο πλαίσιο σειράς μυστικών συναντήσεων που αποσκοπούσαν στη συζήτηση και στον καθορισμό της εμπορικής πολιτικής τους·

— καθόριζαν περιοδικά «τιμές-στόχους» (ή κατώτατες τιμές) για την πώληση του προϊόντος εντός κάθε κράτους μέλους της Κοινότητας·

— συμφώνησαν διάφορα μέτρα για τη διευκόλυνση της εφαρμογής των εν λόγω τιμών-στόχων, τα οποία περιελάμβαναν (κυρίως) περιοδικούς περιορισμούς στην παραγωγή, ανταλλαγή λεπτομερών πληροφοριών σχετικά με τις παραδόσεις, πραγματοποίηση τοπικών συναντήσεων και, από το τέλος του 1982, σύστημα «λογιστικής διαχείρισης» που αποσκοπούσε στην εφαρμογή των αυξήσεων τιμών σε κατ' ιδίαν πελάτες·

— προέβησαν σε ταυτόχρονες αυξήσεις τιμών εφαρμόζοντας τους εν λόγω στόχους·

— κατένειμαν την αγορά παραχωρώντας σε κάθε παραγωγό έναν ετήσιο στόχο πωλήσεων ή «ποσοστώσεις» (1979, 1980 και, τουλάχιστον, για ένα μέρος του 1983) ή, ελλείψει οριστικής απόφασης που να καλύπτει ολόκληρο το έτος,

υποχρεώνοντας τους παραγωγούς να περιορίζουν τις μηνιαίες πωλήσεις τους με αναφορά σε προηγούμενη περίοδο (1981 και 1982) (άρθρο 1 της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο»).

8 Στη συνέχεια, η Επιτροπή διέταξε τις διάφορες εμπλεκόμενες επιχειρήσεις να παύσουν αμέσως τις ως άνω παραβάσεις και να απέχουν στο μέλλον από κάθε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική έχουσα το ίδιο ή παρόμοιο αντικείμενο ή αποτέλεσμα. Η Επιτροπή τις υποχρέωσε επίσης να παύσουν κάθε σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών οι οποίες καλύπτονται συνήθως από το επαγγελματικό απόρρητο και να ενεργήσουν έτσι ώστε κάθε σύστημα ανταλλαγής γενικών πληροφοριών (όπως το σύστημα Fides) να λειτουργεί κατά τρόπον ώστε να αποκλείεται κάθε πληροφορία από την οποία μπορεί να διαπιστωθεί η συμπεριφορά μεμονωμένων παραγωγών (άρθρο 2 της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο»).

9 Στη Chemie Linz επιβλήθηκε πρόστιμο ύψους 1 000 000 ECU, ήτοι 1 471 590 000 ιταλικών λιρών (LIT) (άρθρο 3 της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο»).

10 Στις 11 Αυγούστου 1986, η Chemie Linz άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου, το οποίο, με διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ 1988, L 319, σ. 1).

11 Η Chemie Linz ζήτησε από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την απόφαση «πολυπροπυλένιο» κατά το μέτρο που την αφορά, επικουρικώς δε να ακυρώσει το άρθρο 3 της αποφάσεως αυτής, κατά το μέτρο που το πρόστιμο που της επιβλήθηκε υπερβαίνει το ύψος του ευλόγου προστίμου, το οποίο ζητεί από το Πρωτοδικείο να ορίσει, και, εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

12 Η Επιτροπή ζήτησε την απόρριψη της προσφυγής και την καταδίκη της προσφεύγουσας στα δικαστικά έξοδα.

13 Με χωριστό υπόμνημα της 28ης Φεβρουαρίου 1992, η Chemie Linz ζήτησε από το Πρωτοδικείο να αναβάλει την ημερομηνία δημοσιεύσεως της αποφάσεως, να επαναλάβει την προφορική διαδικασία και να διατάξει μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας, καθώς και τη διεξαγωγή αποδείξεων σύμφωνα με τα άρθρα 62, 64, 65 και 66 του Κανονισμού Διαδικασίας του, κατόπιν των δηλώσεων στις οποίες προέβη η Επιτροπή κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου επ' ακροατηρίου συζήτηση των υποθέσεων T-79/89, T-84/89 έως T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής (απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1992, Συλλογή 1992, σ. II-315, στο εξής: απόφαση PVC του Πρωτοδικείου).

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

14 Το Πρωτοδικείο, αποφαινόμενο επί του αιτήματος επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας, που μνημονεύεται στη σκέψη 393, και αφού άκουσε εκ νέου τον γενικό εισαγγελέα, έκρινε, με τη σκέψη 394, ότι δεν συνέτρεχε λόγος να διατάξει, σύμφωνα με το άρθρο 62 του Κανονισμού Διαδικασίας του, την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, ούτε να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων την οποία ζητούσε η Chemie Linz.

15 Με τη σκέψη 395, το Πρωτοδικείο δέχθηκε τα ακόλουθα:

«Πρέπει, κατ' αρχάς, να σημειωθεί ότι η προαναφερθείσα απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1992 δεν δικαιολογεί, αυτή καθαυτή, την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας στη παρούσα υπόθεση. Περαιτέρω, στην παρούσα υπόθεση και μέχρι το πέρας της προφορικής διαδικασίας, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε, ούτε καν υπό μορφή νύξεως, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν ανυπόστατη λόγω των πλημμελειών που διαπιστώθηκαν με την προαναφερθείσα απόφαση της 27ης Φε-

βρουαρίου 1992. Τίθεται, επομένως, το ερώτημα αν η προσφεύγουσα δικαιολόγησε επαρκώς γιατί δεν προέβαλε ενωρίτερα αυτές τις φερόμενες πλημμέλειες, οι οποίες, εν πάση περιπτώσει, θα έπρεπε να προϋπήρξαν της ασκήσεως της προσφυγής. Έστω και αν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να ερευνά αυτεπαγγέλτως, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, το ζήτημα του υποστατού της προσβαλλομένης πράξεως, αυτό ωστόσο δεν σημαίνει ότι πρέπει, σε κάθε προσφυγή που στηρίζεται στο άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, να προβαίνει αυτός σε αυτεπάγγελτη έρευνα για το ενδεχομένως ανυπόστατο της προσβαλλομένης πράξεως. Μόνο στην περίπτωση που οι διάδικοι προβάλλουν αποχρώσες ενδείξεις περί του ανυποστάτου της προσβαλλομένης πράξεως, ο δικαστής υποχρεούται να ελέγχει το ζήτημα αυτό αυτεπαγγέλτως. Εν προκειμένω, η αναπτυχθείσα από την προσφεύγουσα επιχειρηματολογία δεν παρέχει αποχρώσες ενδείξεις υπέρ του ανυποστάτου της Αποφάσεως. Όπως προκύπτει από τη δήλωση που έκαναν οι εκπρόσωποι της Επιτροπής κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-79/89, T-84/89 έως T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89, στην οποία στηρίχτηκε η προσφεύγουσα, ούτε στην παρούσα υπόθεση υπάρχει προσηκόντως υπογεγραμμένο πρωτότυπο της Αποφάσεως. Αυτή, όμως, η φερόμενη πλημμέλεια, αν υποτεθεί ότι υφίσταται, δεν άγει, από μόνη της, στο ανυπόστατο της προσβαλλομένης Αποφάσεως. Η προσφεύγουσα, πράγματι, δεν προσκόμισε καμμία αποχρώσα ένδειξη, για να εξηγήσει για ποιον λόγο η Επιτροπή θα επέφερε εκ των υστέρων τροποποιήσεις στην Απόφαση το 1986, ήτοι σε μια κανονική κατάσταση, η οποία διέφερε αισθητά από τις ειδικές περιστάσεις της διαδικασίας PVC, οι οποίες χαρακτηρίζονταν από το γεγονός ότι η Επιτροπή έφτανε, τον Ιανουάριο του 1989, στη λήξη της θητείας της. Δεν αρκεί, εν προκειμένω, η επιφύλαξη αναπτύξεως σχετικών ισχυρισμών. Με αυτά τα δεδομένα, δεν υπάρχει κανένας λόγος να πιθανολογηθεί ότι, μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, επήλθε παραβίαση της αρχής ότι μια πράξη, άπαξ εκδοθείσα, δεν θίγεται και ότι ανετράπη έτσι, προς όφελος της προσφεύγουσας, το τεκμήριο νομιμότητας της οποίας απέλαυε η πράξη αυτή ως εκ της εμφανίσεώς της. Το γεγονός και μόνον ότι δεν υπάρχει προσηκόντως υπογεγραμμένο πρωτότυπο δεν συνεπάγεται, από μόνο του, το ανυπόστατο της προσβαλλομένης πράξεως. Δεν συντρέχει, επομένως, λόγος να επαναληφθεί η προφορική διαδικασία, ώστε να διαταχθεί νέα διεξαγωγή αποδείξεων. Κατά το μέτρο που η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει αίτηση αναθεωρήσεως, δεν έπρεπε να γίνει δεκτό το αίτημά της περί επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας.»

16 Το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή και καταδίκασε τη Chemie Linz στα δικαστικά έξοδα.

Η αίτηση αναιρέσεως

17 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Chemie Linz ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως μεν

— να εξαφανίσει έναντι αυτής την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει την απόφαση «πολυπροπυλένιο» καθ' όσον την αφορά·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·

— επικουρικώς δε

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και ν' αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου για ν' αποφανθεί αυτό εκ νέου.

18 Η Chemie Linz ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την Επιτροπή να προσκομίσει τα κείμενα που υφίσταντο κατά την έκδοση της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο», τα κεκυρωμένα πρωτότυπα της εν λόγω αποφάσεως, καθώς και τα σχετικά με την απόφαση αυτή πρακτικά της συνεδριάσεως της Επιτροπής της 23ης Απριλίου 1986.

19 Με διάταξη του Δικαστηρίου της 30ής Σεπτεμβρίου 1992, επετράπη στην εταιρία DSM NV (στο εξής: DSM) να παρέμβει υπέρ της Chemie Linz. Η DSM ζητεί από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να κηρύξει ανυπόστατη ή να ακυρώσει την απόφαση «πολυπροπυλένιο»·

— να κηρύξει ανυπόστατη ή να ακυρώσει την απόφαση «πολυπροπυλένιο» ως προς όλους τους αποδέκτες της ή, άλλως, ως προς την DSM, ανεξαρτήτως του αν οι αποδέκτες της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» άσκησαν ή όχι αναίρεση κατά της αποφάσεως που τους αφορά ή αν απορρίφθηκε η αίτησή τους αναιρέσεως·

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου για να αποφανθεί αυτό επί του αν η απόφαση «πολυπροπυλένιο» είναι ανυπόστατη ή αν πρέπει να ακυρωθεί·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, όσον αφορά τόσο την ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, περιλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η DSM λόγω της παρεμβάσεώς της.

20 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τη Chemie Linz στα δικαστικά έξοδα·

— να απορρίψει την παρέμβαση στο σύνολό της ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει ως απαράδεκτα τα αιτήματα της παρεμβάσεως με τα οποία ζητείται από το Δικαστήριο να κηρύξει ανυπόστατη ή να ακυρώσει την απόφαση «πολυπροπυλένιο» ως προς όλους τους αποδέκτες της ή τουλάχιστον έναντι της DSM, ανεξαρτήτως του αν οι αποδέκτες της ως άνω αποφάσεως της Επιτροπής άσκησαν ή όχι αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου που τους αφορούσε ή αν η αίτησή τους αναιρέσεως απορρίφθηκε, και να απορρίψει τα λοιπά αιτήματα της παρεμβάσεως ως αβάσιμα·

— ακόμη επικουρικότερα, να απορρίψει την παρέμβαση ως αβάσιμη·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την DSM στα έξοδα της παρεμβάσεώς της.

21 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Chemie Linz επικαλείται λόγους περί διαδικαστικής πλημμέλειας και παραβάσεως του κοινοτικού δικαίου, κατά την έννοια του άρθρου 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, οφειλομένους στην άρνηση του Πρωτοδικείου να επαναλάβει την προφορική διαδικασία και να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων.

22 Κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής και παρά την εναντίωση της Chemie Linz, η διαδικασία ανεστάλη, με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 27ης Ιουλίου 1992, μέχρι τις 15 Σεπτεμβρίου 1994 προς εξέταση των συνεπειών της αποφάσεως της 15ης Ιουνίου 1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (Συλλογή 1994, σ. I-2555, στο εξής: απόφαση PVC του Δικαστηρίου), που εκδόθηκε κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως κατά της αποφάσεως PVC του Πρωτοδικείου.

Επί του παραδεκτού της παρεμβάσεως

23 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η αίτηση παρεμβάσεως της DSM πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη. Η DSM εξέθεσε ότι, ως παρεμβαίνουσα, είχε συμφέρον να εξαφανισθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά τη Chemie Linz. Κατά την Επιτροπή, η εξαφάνιση δεν μπορεί να ωφελεί όλους τους αποδέκτες μιας αποφάσεως αλλά μόνον όσους άσκησαν αναίρεση. Πρόκειται ακριβώς για μια από τις διαφορές μεταξύ της ακυρώσεως μιας πράξεως και του ανυποστάτου της. Η μη αποδοχή της εν λόγω διακρίσεως σημαίνει ότι έτσι παύουν να έχουν δεσμευτική ισχύ οι προθεσμίες εντός των οποίων πρέπει να ασκούνται οι προσφυγές ακυρώσεως. Επομένως, η DSM δεν μπορεί να επικαλεσθεί ενδεχόμενη εξαφάνιση της πρωτόδικης αποφάσεως, καθόσον παρέλειψε να αμφισβητήσει ενώπιον του Δικαστηρίου την απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-8/89, DSM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1833), η οποία την αφορούσε. Έτσι, με την παρέμβασή της η DSM επιχειρεί απλώς και μόνον να αποφύγει τις συνέπειες μιας αποκλειστικής προθεσμίας.

24 Η προαναφερθείσα διάταξη της 30ής Σεπτεμβρίου 1992, με την οποία επετράπη η παρέμβαση, εκδόθηκε σε χρόνο κατά τον οποίο το Δικαστήριο δεν είχε ακόμα αποφανθεί επί του ζητήματος της ακυρώσεως ή του ανυποστάτου με την απόφασή του PVC. Κατά την Επιτροπή, μετά την εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου, τα προβαλλόμενα ελαττώματα, αν υποτεθεί ότι όντως υφίστανται, θα μπορούσαν μόνο να οδηγήσουν σε ακύρωση της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» και όχι σε διαπίστωση του ανυποστάτου της. Υπό τις συνθήκες αυτές, η DSM έπαυσε να έχει έννομο συμφέρον προς άσκηση παρεμβάσεως.

25 Εξ άλλου, η Επιτροπή αμφισβητεί ειδικότερα το παραδεκτό του αιτήματος της DSM, να περιλάβει η απόφαση του Δικαστηρίου διατάξεις κηρύσσουσες ανυπόστατη ή ακυρώνουσες την απόφαση «πολυπροπυλένιο» για όλους τους αποδέκτες της ή τουλάχιστον για τη DSM, ανεξαρτήτως του αν οι αποδέκτες αυτοί άσκησαν αναίρεση κατά της πρωτόδικης αποφάσεως που τους αφορούσε ή αν η σχετική αίτησή τους απορρίφθηκε. Το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο, καθόσον η DSM επιδιώκει να εισαγάγει στη διαφορά ένα ζήτημα που αφορά μόνον την ίδια, ενώ η παρεμβαίνουσα αποδέχεται υποχρεωτικά τη δίκη στο στάδιο στο οποίο ευρίσκεται. Δυνάμει του άρθρου 37, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, ο παρεμβαίνων διάδικος μπορεί μόνο να υποστηρίξει τα αιτήματα ενός των διαδίκων, χωρίς να υποβάλει δικά του. Το σημείο αυτό των αιτημάτων της DSM επιβεβαιώνει ότι αυτή επιδιώκει να χρησιμοποιήσει την παρέμβαση προς καταστρατήγηση της εκπνοής της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής, η οποία την αφορά.

26 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που προβάλλεται κατά της παρεμβάσεως στο σύνολό της, πρέπει να σημειωθεί, εκ προοιμίου, ότι η διάταξη της 30ής Σεπτεμβρίου 1992, με την οποία το Δικαστήριο επέτρεψε στην DSM να παρέμβει υπέρ της Chemie Linz, δεν εμποδίζει τη νέα εξέταση του παραδεκτού της παρεμβάσεως (βλ., συναφώς, την απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1980, 138/79, Roquette Frères κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 313).

27 Σ' αυτό το πλαίσιο, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 37, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, σε διαφορά που υποβάλλεται στο Δικαστήριο έχει δικαίωμα να παρέμβει κάθε πρόσωπο που έχει συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς αυτής. Δυνάμει του τετάρτου εδαφίου της ως άνω διατάξεως, το δικόγραφο της παρεμβάσεως δεν μπορεί να έχει άλλο αντικείμενο από την υποστήριξη των αιτημάτων ενός των διαδίκων.

28 Όμως, τα αιτήματα τα οποία αναπτύσσει με την αίτηση αναιρέσεώς της η Chemie Linz αποσκοπούν ιδίως στην εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την αιτιολογία ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να διαπιστώσει το ανυπόστατο της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο». Από τη σκέψη 49 της αποφάσεως PVC του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, κατ' εξαίρεση από το τεκμήριο νομιμότητας που ισχύει για τις πράξεις των κοινοτικών οργάνων, οι πράξεις που πάσχουν ελάττωμα του οποίου η σοβαρότητα είναι τόσο πρόδηλη, ώστε να μη μπορεί να είναι ανεκτή από την κοινοτική έννομη τάξη, πρέπει να θεωρούνται ότι δεν παρήγαγαν κανένα έννομο αποτέλεσμα, έστω και προσωρινό, δηλαδή να θεωρούνται νομικώς ανύπαρκτες.

29 Αντιθέτως προς ό,τι υποστήριξε η Επιτροπή, το συμφέρον της DSM δεν εξέλιπε ύστερα από την απόφαση με την οποία το Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση PVC του Πρωτοδικείου και έκρινε ότι τα ελαττώματα τα οποία αυτό διαπίστωσε δεν επέσυραν το ανυπόστατο της αποφάσεως της Επιτροπής η οποία εβάλλετο στις υποθέσεις PVC. Πράγματι, η απόφαση PVC του Δικαστηρίου δεν αφορούσε το ανυπόστατο της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» και, επομένως, δεν εξαφάνισε το συμφέρον της DSM να επιτύχει τη διαπίστωση του ανυποστάτου αυτού.

30 Και ναι μεν είναι αληθές ότι, με το υπόμνημα απαντήσεως, η Chemie Linz παραιτήθηκε, εν όψει της αποφάσεως PVC του Δικαστηρίου, από κάθε λόγο αναιρέσεως και αίτημα περί αναγνωρίσεως του ανυποστάτου της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο».

31 Κατά το μέτρο όμως που η Chemie Linz εμμένει στο αίτημά της περί εξαφανίσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως διατεινόμενη ότι η απόφαση «πολυπροπυλένιο» εκδόθηκε παρατύπως και ότι το Πρωτοδικείο όφειλε να προβεί στους αναγκαίους ελέγχους προς απόδειξη αυτών των ελαττωμάτων, η DSM νομιμοποιείται να υποστηρίζει αυτό το αίτημα στο πλαίσιο της παρεμβάσεώς της, διότι τα ίδια αυτά ελαττώματα θα έπρεπε να ωθήσουν το Πρωτοδικείο να διαπιστώσει το ανυπόστατο της αποφάσεως αυτής.

32 Ειδικότερα, κατά πάγια νομολογία (βλ. ιδίως απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 1998, C-150/94, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-7235, σκέψη 36), το άρθρο 37, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου δεν εμποδίζει ο παρεμβαίνων να προβάλλει επιχειρήματα διαφορετικά από τα επιχειρήματα του διαδίκου τον οποίο υποστηρίζει, αρκεί να σκοπεί στην υποστήριξη των αιτημάτων του διαδίκου αυτού.

33 Εν προκειμένω, η αναπτυχθείσα από την DSM επιχειρηματολογία περί ανυποστάτου της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» αποσκοπεί ιδίως να αποδείξει ότι, απορρίπτοντας το αίτημα της Chemie Linz περί επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων, το Πρωτοδικείο παρέλειψε να εξετάσει αν η εν λόγω απόφαση ήταν ανυπόστατη και, άρα, παρέβη το κοινοτικό δίκαιο. Συνεπώς, καίτοι περιέχει διαφορετικά απ' ό,τι η Chemie Linz επιχειρήματα, αφορά τους λόγους αναιρέσεως τους οποίους προέβαλε η τελευταία και υποστηρίζει τα αιτήματά της περί εξαφανίσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, γι' αυτό και πρέπει να εξεταστεί.

34 Ως προς την ένσταση της Επιτροπής κατά του αιτήματος της DSM να κηρύξει το Δικαστήριο ανυπόστατη ή να ακυρώσει την απόφαση «πολυπροπυλένιο» ως προς όλους τους αποδέκτες της ή τουλάχιστον έναντι της DSM, διαπιστώνεται ότι το αίτημα αυτό αφορά ειδικά την DSM και δεν συμπίπτει με τα αιτήματα της Chemie Linz. Επομένως, δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 37, τέταρτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, οπότε πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

35 Η Επιτροπή διατείνεται ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη στο σύνολό της. Κατ' αυτήν, η Chemie Linz εκθέτει, για πρώτη φορά, μεγάλο αριθμό πραγματικών περιστατικών και επιχειρημάτων τα οποία δεν είχαν θιγεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η ίδια η αναιρεσείουσα αναφέρεται σε νέες περιστάσεις, όπως η αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής στις υποθέσεις PVC και οι ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίες στις λεγόμενες υποθέσεις «πολυαιθυλενίου χαμηλής πυκνότητας» (απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89, T-100/89, T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 και T-112/89, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-729). Για πρώτη φορά, η Chemie Linz υποστηρίζει ότι η απόφαση «πολυπροπυλένιο» δεν εκδόθηκε στην ολλανδική και στην ιταλική γλώσσα και εμφανίζει διάφορα στοιχεία που, κατ' αυτήν, αποδεικνύουν ότι επήλθαν εκ των υστέρων τροποποιήσεις στα κείμενα τα οποία είχε εγκρίνει η Επιτροπή.

36 Η Επιτροπή τονίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να μεταβάλλει το αντικείμενο της διαφοράς, πράγμα που σημαίνει ότι κάθε νέος ισχυρισμός είναι απαράδεκτος. Δεδομένου ότι αντικείμενο της αναιρετικής διαδικασίας είναι ο από νομική άποψη έλεγχος της πρωτόδικης αποφάσεως, πρέπει αυτή να καταλαμβάνει τη διαφορά στον χρόνο κατά τον οποίο το Πρωτοδικείο εξέδωσε την απόφασή του (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Ιουνίου 1992, C-18/91 P, V. κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-3997).

37 Συναφώς, υπενθυμίζεται αφενός μεν ότι, δυνάμει των άρθρων 168 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 225 ΕΚ) και 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να στηρίζεται μόνο σε λόγους σχετικούς με την παράβαση κανόνων δικαίου, ενώ αποκλείεται οποιαδήποτε εκτίμηση πραγματικών περιστατικών. Η εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίζονται ενώπιόν του δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως τέτοιο, στον έλεγχο του Δικαστηρίου, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων αυτών (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψεις 10 και 42).

38 Αφετέρου δε, σύμφωνα με το άρθρο 113, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να μεταβάλλει το αντικείμενο της ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκης.

39 Εξ αυτών προκύπτει ότι οι αιτιάσεις της αναιρεσείουσας δεν μπορούν να εξετασθούν κατ' αναίρεση, καθ' όσον αφορούν την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση των στοιχείων που του υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της αιτήσεως επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας. Είναι επίσης απαράδεκτοι οι ισχυρισμοί που προβάλλονται για πρώτη φορά στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας.

40 Αντιθέτως, εναπόκειται στο Δικαστήριο να εξακριβώσει αν το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο παραλείποντας να διαπιστώσει αν η απόφαση «πολυπροπυλένιο» έπασχε ελαττώματα ή αρνούμενο να επαναλάβει την προφορική διαδικασία και να διατάξει τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας και τη διεξαγωγή αποδείξεων κατόπιν της αιτήσεως της αναιρεσείουσας.

41 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως δεν είναι απαράδεκτη στο σύνολό της, αλλά πρέπει να ερευνηθεί κατά περίπτωση αν οι αιτιάσεις και τα αιτήματα της Chemie Linz προβάλλονται παραδεκτώς στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας.

Επί των προβαλλομένων λόγων αναιρέσεως: διαδικαστικές πλημμέλειες και παράβαση του κοινοτικού δικαίου

42 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η Chemie Linz ισχυρίζεται, αναφερόμενη στις σκέψεις 393 έως 395 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι — καθ' όσον απέρριψε την αίτησή της να επαναλάβει την προφορική διαδικασία και να διατάξει τα αναγκαία μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας και διεξαγωγής αποδείξεων — το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε διαδικαστικές πλημμέλειες θίγουσες τα συμφέροντά της

και παρέβη το κοινοτικό δίκαιο, και ειδικότερα τα άρθρα 164 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 220 ΕΚ) και 173 της Συνθήκης, καθώς και τα άρθρα 48, παράγραφος 2, 49, 62, 64 και 65 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

43 Η Chemie Linz επικρίνει, πρώτον, την άρνηση του Πρωτοδικείου να δεχθεί το αίτημά της περί επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας και διατάξεως διεξαγωγής αποδείξεων. Και ναι μεν τα άρθρα 62, 64 επ. του Κανονισμού του Διαδικασίας επιτρέπουν στο Πρωτοδικείο να λαμβάνει τέτοια μέτρα, το καθήκον όμως εξασφαλίσεως της τηρήσεως του δικαίου, το οποίο διατυπώνεται στο άρθρο 164 της Συνθήκης συνεπάγεται ότι τα μέτρα αυτά δεν εξαρτώνται από την ελεύθερη εξουσία εκτιμήσεως του Πρωτοδικείου, αλλά υπαγορεύονται από δεσμία αρμοδιότητα. Το Πρωτοδικείο υποχρεούται να επαναλάβει την προφορική διαδικασία, άπαξ ένας διάδικος επικαλείται κρίσιμα για την απόφαση νέα πραγματικά περιστατικά, τα οποία δεν είχε τη δυνατότητα να επικαλεστεί πριν από το πέρας της προφορικής διαδικασίας. Ομοίως, οφείλει να προβαίνει στη διεξαγωγή αποδείξεων, άπαξ εμφανίζονται συγκεκριμένες ενδείξεις περί της συνδρομής κρισίμων περιστάσεων, που δεν μπορούν να αποδειχθούν από τον διάδικο που τις επικαλείται.

44 Οι λόγοι στους οποίους στηρίχτηκε το Πρωτοδικείο για ν' απορρίψει την αίτηση την οποία υπέβαλε η Chemie Linz στις 28 Φεβρουαρίου 1992 δεν αντέχουν σε νομική εξέταση. Τα προσαπτόμενα ελαττώματα είναι τόσο σοβαρά που επισύρουν ακύρωση της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» και που το Πρωτοδικείο όφειλε να τα διαλευκάνει διατάσσοντας τη διεξαγωγή αποδείξεων. Αν — όπως λέει η Επιτροπή — αναγνωρίζεται ότι ο κοινοτικός δικαστής οφείλει να επαναλαμβάνει την προφορική διαδικασία, είτε οσάκις πρόκειται να διευκρινίσει αυτεπαγγέλτως σημαντικά για την απόφαση πραγματικά στοιχεία, είτε οσάκις οι διάδικοι διίστανται επί ενός σημαντικού για την απόφαση πραγματικού στοιχείου, το οποίο έχει κατατεθεί εντός της ταχθείσας προθεσμίας, επιβάλλεται εν προκειμένω η διαπίστωση ότι η πρώτη από αυτές τις προϋποθέσεις προδήλως πληρούται.

45 Η Chemie Linz θεωρεί ότι δεν μπορούσε να υποβάλει την αίτησή της ενωρίτερα. Είναι εσφαλμένο αυτό που πράττει η Επιτροπή, να αντλεί επιχείρημα από το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ή να συμπεραίνει ότι επήλθε παραγραφή λόγω της περιόδου που παρήλθε μεταξύ 10 Δεκεμβρίου 1991 και 28 Φεβρουαρίου 1992. Κατ' αρχάς, το Πρωτοδικείο δεν αναφέρεται σ' αυτή τη διάταξη. Άλλωστε, μια δικαστική απόφαση από την οποία προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη σε μια υπόθεση διοικητική απόφαση πάσχει άγνωστα μέχρι τότε

ελαττώματα επισύροντα την ακυρότητά της αποτελεί, στο πλαίσιο άλλης διαδικασίας, πραγματικό ή νομικό ισχυρισμό κατά την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, αν για την τελευταία αυτή διαδικασία προκύπτουν άμεσες συνέπειες. Τέλος η Chemie Linz δεν επικαλέστηκε κυρίως την απόφαση PVC του Δικαστηρίου, αλλά το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας του «πολυαιθυλενίου χαμηλής πυκνότητας», προέκυψε ότι έλειπε επίσης το πρωτότυπο της προσβαλλομένης στη διαδικασία εκείνη αποφάσεως.

46 Κατά τη Chemie Linz, δεν χωρεί επίκληση ούτε της αιτιάσεως περί εκπρόθεσμης υποβολής της αιτήσεως επαναλήψεως κατ' αναλογίαν προς το άρθρο 125 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το οποίο αφορά τη διαδικασία αναθεωρήσεως. Κατ' αναλογίαν εφαρμογή των προθεσμιών παραγραφής αποκλείεται δυνάμει αυτών τούτων των γενικών αρχών του δικαίου. Η αιτιολογική βάση της προθεσμίας παραγραφής στο πλαίσιο διαδικασίας αναθεωρήσεως αντιστρατεύεται την αναλογική εφαρμογή της στην περίπτωση του άρθρου 62 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου: εντάσσεται στο πλαίσιο της διαφυλάξεως της σταθερότητας των εννόμων καταστάσεων, η οποία θεμελιώνεται σε απόφαση έχουσα ισχύ δεδικασμένου και εγγυώμενη την ασφάλεια δικαίου, η οποία μόνον υπό αυστηρές προϋποθέσεις και εντός συντομοτάτων προθεσμιών μπορεί να αμφισβητηθεί. Κανένας λόγος που, κατά τρόπο ανάλογο, θα μπορούσε να συνηγορήσει υπέρ της συρρικνώσεως της δυνατότητας επικλήσεως νέων ισχυρισμών ή αιτήσεως της επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας δεν μπορεί να προβληθεί σε μια τέτοια κατάσταση. Αντιθέτως, η ανάγκη να υπάρχει πλήρης έρευνα των πραγματικών περιστατικών που έχουν αποφασιστική σημασία πρέπει να οδηγήσει σε ευρεία ερμηνεία των δικαιωμάτων τα οποία αναγνωρίζει ο Κανονισμός Διαδικασίας, πλην περιπτώσεων σκοπίμων παρελκυστικών ελιγμών.

47 Η Chemie Linz τονίζει ότι το Πρωτοδικείο δέχτηκε τα νέα πραγματικά περιστατικά τα οποία είχε εγείρει και δεν τα απέρριψε λόγω καθυστερήσεως. Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου εν προκειμένω επιβάλλεται και στο Δικαστήριο, με την επιφύλαξη ελέγχου του αν το Πρωτοδικείο χρησιμοποίησε εσφαλμένα την εξουσία εκτιμήσεώς του.

48 Η Chemie Linz αποκρούει άλλωστε τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η Chemie Linz έλαβε γνώση των δηλώσεων των εκπροσώπων της Επιτροπής λίγο μετά την προφορική διαδικασία στις υποθέσεις PVC. Η Chemie Linz, που δεν ήταν διάδικος σ' εκείνες τις υποθέσεις, ούτε είχε εκπροσωπηθεί στην επ' ακροατηρίου συζήτηση, πληροφορήθηκε τις δηλώσεις που είχε κάνει ο εκπρόσωπος της Επιτροπής κατά την εν λόγω επ' ακροατηρίου συζήτηση σε κάποιο μεταγενέστερο χρονικό σημείο, που

δεν μπορεί πλέον να προσδιοριστεί, έλαβε δε ακριβή γνώση αυτής της πληροφορίας μόλις στις 27 Φεβρουαρίου 1992, ημερομηνία της εκδόσεως της αποφάσεως PVC του Πρωτοδικείου. Πριν από την ημερομηνία εκείνη, η Chemie Linz δεν είχε κανένα λόγο ν' αμφιβάλλει για τη νομιμότητα της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων εντός της Επιτροπής. Δεν μπορεί, επομένως, να προσαφθεί στη Chemie Linz το ότι ανέμεινε την απόφαση PVC του Πρωτοδικείου για να υποβάλει την αίτησή της.

49 Το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η Chemie Linz δεν επικαλέστηκε, με την αίτησή της, αποχρώσες ενδείξεις περί παραβάσεως του άρθρου 12 του εσωτερικού της κανονισμού, πρέπει ν' απορριφθεί. Τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά ήσαν αρκετά ακριβή, ώστε να υποχρεώνουν το Πρωτοδικείο να επαναλάβει την προφορική διαδικασία. Σε καμμία περίπτωση δεν μπορούσε τότε να επικαλεστεί ακριβέστερα πραγματικά περιστατικά. Εφόσον η Επιτροπή έχει δεχθεί γενικώς ότι το εν λόγω άρθρο 12 δεν ετηρείτο, αυτός ο λόγος ακυρότητας δεν συνδέεται προς τις ειδικές περιστάσεις των υποθέσεων PVC, που αφορούσαν την ανανέωση της συνθέσεως της Επιτροπής.

50 Η Chemie Linz τονίζει ότι η ερμηνεία της Επιτροπής — κατά την οποία η τήρηση του κανόνα περί αυθεντικής κυρώσεως της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» θα είχε σημασία μόνον αν είχε γίνει επίκληση συγκεκριμένων ενδείξεων που να γεννούν αμφιβολίες περί το ακριβές περιεχόμενο του εγκριθέντος κειμένου — έχει ως συνέπεια οι παραβάσεις της επιταγής του ουσιώδους τύπου που προκύπτει από το άρθρο 12 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής να μην παράγουν έννομες συνέπειες εφόσον δεν αποδεικνύεται ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, επήλθε τροποποποίηση μετά την οριστική έγκριση. Η ερμηνεία αυτή είναι άλλωστε αντίθετη προς τη σκέψη 76 της αποφάσεως PVC του Δικαστηρίου, κατά την οποία η κύρωση των πράξεων αποτελεί ουσιώδη τύπο υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Συνεπώς, πρέπει σε κάθε περίπτωση να εξασφαλίζεται ότι το οριστικό κείμενο μιας αποφάσεως μπορεί να διαπιστωθεί και ότι αυτό φέρει τις υπογραφές του Προέδρου και του Γενικού Γραμματέα της Επιτροπής.

51 Δεδομένου ότι η επιγενομένη γνώση λόγου ακυρότητας συνιστά λόγο αναθεωρήσεως, έπρεπε να γίνει δεκτή η αίτηση επαναλήψεως, διότι το υφιστάμενο νέο πραγματικό στοιχείο, αν γινόταν γνωστό μεταγενεστέρως, θα συνιστούσε και λόγο αναθεωρήσεως. Η Chemie Linz προσθέτει ότι, στο πλαίσιο της επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας, πρέπει, για λόγους οικονομίας της δίκης, να λαμβάνονται υπόψη περισσότερα πραγματικά περιστατικά απ' ό,τι στο πλαίσιο της διαδικασίας αναθεωρήσεως. Αντιστρόφως, ένας λόγος αναθεωρήσεως πρέπει πάντοτε να απο-

τελεί και λόγο επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας. Η αποκάλυψη της παραβάσεως του άρθρου 12 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής αποτελεί λόγο αναθεωρήσεως και, συνεπώς, πρέπει κατά μείζονα λόγο να συνιστά λόγο επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας.

52 Η Chemie Linz προσάπτει επίσης στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη την υποχρέωσή του προς διαλεύκανση των πραγματικών περιστατικών, η οποία απορρέει από το άρθρο 64, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του, κατά το οποίο το Πρωτοδικείο μπορεί να ζητεί την προσκόμιση εγγράφων ή οποιουδήποτε στοιχείου που έχει σχέση με την υπόθεση. Συναφώς, η Επιτροπή κακώς ισχυρίζεται ότι η Chemie Linz συνάγει από το άρθρο 173 της Συνθήκης γενική υποχρέωση εξετάσεως πραγματικών ισχυρισμών που προβάλλονται εκπροθέσμως ή αορίστως. Η Chemie Linz δεν προέβαλε πραγματικούς ισχυρισμούς ούτε εκπροθέσμους ούτε ανεπαρκώς ακριβείς, το δε Πρωτοδικείο υπεχρεούτο να διατάξει τα αναγκαία μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας για να διαλευκάνει τα κρίσιμα πραγματικά στοιχεία.

53 Η Chemie Linz ισχυρίζεται ότι μόνον μετά από μια τέτοια έρευνα θα ήταν εις θέση να επικαλεστεί επιχειρήματα αρκούντως ακριβή για να συγκεκριμενοποιήσει περισσότερο την παράβαση ουσιώδους τύπου την οποία διέπραξε η Επιτροπή. Το αντίθετο θα ισοδυναμούσε με άρνηση παροχής εννόμου προστασίας. Συγκεκριμένα, αν η ύπαρξη ακριβών αποδεικτικών στοιχείων ήταν αναγκαία προϋπόθεση του παραδεκτού αιτήσεως επαναλήψεως — και παρ' όλον ότι πρόκειται, κατά τη Chemie Linz, για εσωτερικά της Επιτροπής πραγματικά στοιχεία και, άρα, κατ' αρχήν μη προσιτά στους ενδιαφερομένους —, οι κανόνες περί επικλήσεως των αποδεικτικών στοιχείων θα καθίσταντο άνευ αντικειμένου, η δε Επιτροπή θα κατείχε έτσι ένα προνόμιο που θα της επέτρεπε να αντιπαρέρχεται τους δικονομικούς κανόνες, που ισχύουν ωστόσο και γι' αυτήν.

54 Θεμιτό είναι το Πρωτοδικείο να μην επαληθεύει κατά σύστημα αν η Επιτροπή έχει τηρήσει όλους τους τύπους, αλλά να το πράττει μόνον εφόσον συντρέχουν αποχρώσες ενδείξεις περί του αντιθέτου. Οι επιβαλλομενες όμως προϋποθέσεις δεν πρέπει να είναι τόσον αυστηρές, διότι πρόκειται για έγγραφα της Επιτροπής εσωτερικά και άρα μη προσιτά στα πρόσωπα τα οποία αφορούν οι αποφάσεις της. Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι δηλώσεις στις οποίες προέβη η Επιτροπή στις υποθέσεις PVC ενώπιον του Πρωτοδικείου έπρεπε να συνιστούν αποχρώντα λόγο για να ερευνηθεί αν η Επιτροπή είχε ενεργήσει κατά τον ίδιο τρόπο και κατά την έκδοση της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο».

55 Εξ άλλου, το ίδιο τμήμα του Πρωτοδικείου έχει δεχθεί, σε άλλες διαδικασίες, αιτήσεις παροχής πληροφοριών με ανάλογο περιεχόμενο, καίτοι εστηρίζοντο σε ενδείξεις που δεν ήσαν ακριβέστερες. Η Chemie Linz συμμερίζεται, ως προς το σημείο αυτό, την ανάπτυξη της DSM. Η διαφορά μεταχειρίσεως σε επίπεδο διαδικασίας είναι σημαντική στις υποθέσεις που οδήγησαν στις αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 1995, T-30/91, Solvay κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1775), και T-36/91, ICI κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-1847) (στο εξής: υποθέσεις ανθρακικού νατρίου), που αφορούσαν απόφαση την οποία είχε εκδώσει η Επιτροπή σε χρονικό σημείο όπου δεν πιεζόταν χρονικά. Το πρώτο τμήμα του Πρωτοδικείου εθεώρησε στις υποθέσεις εκείνες ότι οι αντιρρήσεις, που επίσης είχαν εγερθεί κατόπιν της αποφάσεως PVC του Πρωτοδικείου, ήσαν αρκούντως σημαντικές για να δικαιολογήσουν την εκ μέρους της Επιτροπής προσκόμιση κεκυρωμένου πρωτοτύπου της αποφάσεώς της. Το Πρωτοδικείο, επομένως, εξεπλήρωσε το καθήκον του προς αποσαφήνιση των πραγματικών περιστατικών κατά δύο διαφορετικούς και αντιφατικούς τρόπους.

56 Η Chemie Linz ζητεί, δεύτερον, από το Δικαστήριο να εξετάσει τις παραβάσεις των διαδικαστικών κανόνων τις οποίες διέπραξε η Επιτροπή, χωρίς να παραπέμψει στο Πρωτοδικείο την επίλυση των πραγματικών ζητημάτων που θεμελιώνουν την ακυρότητα της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο». Υπέρ αυτής της λύσεως συνηγορούν λόγοι δικονομικού δικαίου και οικονομίας της δίκης. Σ' αυτό το πλαίσιο, το Δικαστήριο μπορεί και αυτεπαγγέλτως να προβεί στις επιβαλλόμενες διαπιστώσεις μέσω μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας. Κατά τη Chemie Linz, εφόσον το Δικαστήριο αποφασίσει να εκδικάσει το ίδιο τη διαφορά, θα πρέπει να το πράξει υπό τους ίδιους όρους με ένα πρωτοβάθμιο δικαστήριο, ώστε να μπορέσει να εξετάσει όλες τις διαπραχθείσες από την Επιτροπή παραβάσεις διαδικαστικών κανόνων, υπό την προϋπόθεση ότι οι παραβάσεις αυτές εγνώσθησαν μετά την απόφαση του Πρωτοδικείου. Το ίδιο ισχύει και ως προς τις περιστάσεις που θα μπορούσαν να τύχουν επικλήσεως πριν από την περάτωση της συζητήσεως. Η Chemie Linz πρέπει, επομένως, να τεθεί, ενώπιον του Δικαστηρίου, στην ίδια θέση με εκείνη στην οποία θα ευρισκόταν αν είχε επαναληφθεί η διαδικασία. Σε μια τέτοια κατάσταση, θα επιτρεπόταν στους διαδίκους, με την επιφύλαξη του άρθρου 48 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, να επικαλεστούν άλλα πραγματικά περιστατικά, τα οποία θα μπορούσαν να επικαλεστούν μέχρι την επ' ακροατηρίου συζήτηση, εφόσον τα πραγματικά αυτά περιστατικά αφορούν το υποβαλλόμενο στο Δικαστήριο ζήτημα του κύρους της αποφάσεως. Κατά τη Chemie Linz, το Δικαστήριο έχει την εξουσία να προβαίνει, ακόμη και στο πλαίσιο αναιρετικής διαδικασίας, στην αναγκαία διεξαγωγή αποδείξεων και στην απόδειξη των πραγματικών περιστατικών, σύμφωνα με το άρθρο 60 του Κανονισμού Διαδικασίας του.

57 Η DSM εκθέτει ότι υπήρξαν νέες εξελίξεις σε άλλες εκκρεμείς ενώπιον του Πρωτοδικείου υποθέσεις. Τα στοιχεία αυτά επιβεβαιώνουν ότι στην Επιτροπή

εναπόκειται να αποδεικνύει ότι ακολούθησε τους βασικούς διαδικαστικούς κανόνες τους οποίους έχει θέσει η ίδια και ότι, προς διευκρίνιση του ζητήματος αυτού, το Πρωτοδικείο οφείλει, είτε αυτεπαγγέλτως είτε κατόπιν αιτήματος διαδίκου, να διατάσσει τη διεξαγωγή αποδείξεων προς εξέταση των κρίσιμων αποδεικτικών εγγράφων. Στις υποθέσεις ανθρακικού νατρίου, η Επιτροπή ισχυρίσθηκε ότι το συμπληρωματικό υπόμνημα απαντήσεως που κατέθεσε η Imperial Chemical Industries plc (στο εξής: ICI) στις υποθέσεις αυτές μετά την έκδοση της αποφάσεως PVC του Πρωτοδικείου, δεν περιείχε κανένα αποδεικτικό στοιχείο όσον αφορά την εκ μέρους της Επιτροπής παράβαση του κανονισμού διαδικασίας της και ότι η αίτηση διεξαγωγής αποδείξεων που υπέβαλε η ICI αποτελούσε νέο ισχυρισμό. Παρ' όλα αυτά, το Πρωτοδικείο απηύθυνε ερωτήσεις στην Επιτροπή και την ICI όσον αφορά τις συνέπειες που θα έπρεπε να αντληθούν από την απόφαση PVC του Δικαστηρίου, ερωτώντας μάλιστα την Επιτροπή αν, εν όψει της σκέψεως 32 της αποφάσεως PVC του Δικαστηρίου, ήταν σε θέση να προσκομίσει αποσπάσματα των πρακτικών και το κεκυρωμένο κείμενο των αμφισβητούμενων αποφάσεων. Κατόπιν άλλων διαδικαστικών εξελίξεων, η Επιτροπή δέχθηκε τελικά ότι τα προσκομισθέντα έγγραφα που εφέροντο ως κεκυρωμένα κυρώθηκαν μόνο μετά το αίτημα του Πρωτοδικείου περί προσκομίσεώς τους.

58 Κατά την DSM, στις υποθέσεις πολυαιθυλενίου χαμηλής πυκνότητας, το Πρωτοδικείο υποχρέωσε επίσης την Επιτροπή να προσκομίσει βεβαιωμένο γνήσιο αντίγραφο της βαλλομένης αποφάσεως. Η Επιτροπή δέχθηκε ότι το σχετικό κείμενο δεν είχε κυρωθεί κατά τη διάρκεια της αφορώσας την έκδοση της ως άνω αποφάσεως συνεδριάσεως του σώματος των επιτρόπων. Η DSM διατείνεται, επομένως, ότι η διαδικασία κυρώσεως των πράξεων της Επιτροπής πρέπει να κινήθηκε μετά τον Μάρτιο του 1992. Εξ αυτού συνάγει ότι και η απόφαση «πολυπροπυλένιο» πρέπει να πάσχει από το ίδιο ελάττωμα της ελλείψεως κυρώσεως.

59 Η DSM προσθέτει ότι το Πρωτοδικείο ακολούθησε συλλογιστική ανάλογη με εκείνη των υποθέσεων πολυπροπυλενίου στις αποφάσεις της 27ης Οκτωβρίου 1994, T-34/92, Fiatagri και New Holland Ford κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-905, σκέψεις 24 έως 27), και T-35/92, Deere κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-957, σκέψεις 28 έως 31), όταν απέρριψε τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών με την αιτιολογία ότι αυτές δεν είχαν προσκομίσει την παραμικρή ένδειξη δυνάμενη να κλονίσει το τεκμήριο νομιμότητας που ίσχυε υπέρ της αποφάσεως κατά της οποίας έβαλλαν. Με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, T-43/92, Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-441), η επιχειρηματολογία των προσφευγουσών απορρίφθηκε με την αιτιολογία ότι η σχετική απόφαση είχε εκδοθεί και κοινοποιηθεί σύμφωνα με τον εσωτερικό κανονισμό της Επιτροπής. Σε καμμία από

τις υποθέσεις αυτές το Πρωτοδικείο δεν απέρριψε την επιχειρηματολογία των προσφευγουσών περί του παρατύπου της εκδόσεως της προσβαλλόμενης πράξεως λόγω μη τηρήσεως των διαδικαστικών κανόνων.

60 Τις μοναδικές εξαιρέσεις αποτελούν οι διατάξεις της 26ης Μαρτίου 1992, T-4/89 Rév., BASF κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1591), και της 4ης Νοεμβρίου 1992, T-8/89 Rév., DSM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2399)· και σ' εκείνες όμως τις υποθέσεις, οι προσφεύγουσες δεν επικαλέσθηκαν την απόφαση PVC του Πρωτοδικείου ως νέο γεγονός, αλλά άλλα πραγματικά περιστατικά. Με την απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1994, C-195/91 P, Bayer κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-5619), το Δικαστήριο απέρριψε τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή είχε παραβεί τον κανονισμό διαδικασίας της, διότι δεν είχε προβληθεί νομοτύπως ενώπιον του Πρωτοδικείου. Αντιθέτως, στη διαδικασία του πολυπροπυλενίου, ο ίδιος ισχυρισμός προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου και απορρίφθηκε ελλείψει επαρκών ενδείξεων.

61 Η DSM θεωρεί ότι η άμυνα της Επιτροπής στην παρούσα υπόθεση στηρίζεται σε διαδικαστικούς ισχυρισμούς που δεν ασκούν επιρροή, αν ληφθεί υπόψη το περιεχόμενο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η οποία αφορά κατά βάση το ζήτημα του βάρους αποδείξεως. Κατά την DSM, αν, στις υποθέσεις πολυπροπυλενίου, η Επιτροπή δεν προσκομίζει η ίδια αποδεικτικά στοιχεία περί του νομοτύπου των διαδικασιών που ακολούθησε, είναι διότι δεν είναι σε θέση να αποδείξει ότι τήρησε τον εσωτερικό της κανονισμό.

62 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το άρθρο 62 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου δεν του επιβάλλει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, όπως ισχυρίζεται η αναιρεσείουσα, αλλά του παρέχει απλή ευχέρεια. Το Πρωτοδικείο εξήγησε πειστικά για ποιους λόγους δεν συνέτρεχε λόγος να επαναληφθεί η προφορική διαδικασία ή να διαταχθούν αποδείξεις, διότι δεν ετίθετο ζήτημα ούτε αυτεπαγγέλτου διευκρινίσεως σημαντικών για την απόφαση πραγματικών στοιχείων, ούτε αποσαφηνίσεως σημαντικού πραγματικού στοιχείου, προβληθέντος εμπροθέσμως και επί του οποίου υπήρχε διχογνωμία των διαδίκων.

63 Αφενός μεν αυτεπάγγελτη έρευνα θα ήταν αναγκαία μόνον αν οι διάδικοι είχαν προσκομίσει επαρκείς ενδείξεις υπέρ του ανυποστάτου της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο». Συναφώς, κακώς η Chemie Linz υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο

εθεώρησε τεκμαιρόμενη την έλλειψη πρωτοτύπου, ενώ στην πραγματικότητα ανέφερε απλώς ό,τι είχε υποστηρίξει η Chemie Linz, χωρίς να εκφέρει εκτίμηση επ' αυτού. Η Επιτροπή προσθέτει ότι το Πρωτοδικείο, που είναι κατ' αρχήν αρμόδιο να εκτιμά την ανάγκη της διεξαγωγής αποδείξεων, μπορούσε, ακόμη και στο πλαίσιο αυτεπάγγελτης έρευνας, να αφήσει εκκρεμές το ζήτημα της υπάρξεως προσηκόντως υπογεγραμμένου πρωτοτύπου, διότι ένα τέτοιο ελάττωμα σε καμμία περίπτωση δεν ασκεί επιρροή. Από της εκδόσεως της αποφάσεως PVC του Δικαστηρίου, είναι επίσης παγιωμένο ότι η έλλειψη κυρώσεως αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 12 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής, μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση της αμφισβητουμένης αποφάσεως και όχι στο ανυπόστατόν της. Η Chemie Linz όμως δεν προέβαλε κατά τρόπο αρκετά ακριβή και εμπροθέσμως λόγο ακυρώσεως στηριζόμενο στην παράβαση της διατάξεως αυτής και, ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο δεν κλήθηκε να εξετάσει, έστω και υπό το πρίσμα της ακυρώσεως της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο», το ζήτημα της υπάρξεως προσηκόντως υπογεγραμμένου πρωτοτύπου.

64 Η αίτηση της 28ης Φεβρουαρίου 1992 της Chemie Linz στηριζόταν στο ανυπόστατον της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» και όχι στην ακυρότητά της. Και αν ακόμη ο λόγος αυτός ερμηνευόταν ως λόγος ακυρότητας, δεν θα ήταν επαρκώς ακριβής και αιτιολογημένος και θα ήταν εκπρόθεσμος. Προς στήριξη αυτού του λόγου, η Chemie Linz θα όφειλε να προβάλει ενδείξεις, όπως έχει κρίνει σε ανάλογες περιπτώσεις το Πρωτοδικείο μετά την απόφαση PVC του Δικαστηρίου (προαναφερθείσες αποφάσεις του Πρωτοδικείου Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής· Fiatagri και New Holland Ford κατά Επιτροπής και Deere κατά Επιτροπής). αντιθέτως, ο λόγος με τον οποίον ο προσφεύγων ισχυρίζεται απλώς ότι δεν έχει υπάρξει προσηκόντως υπογεγραμμένο πρωτότυπο της αποφάσεως δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένος και δεν είναι, άρα, ικανός να ανατρέψει το τεκμήριο εγκυρότητας το οποίο ισχύει για κάθε διοικητική απόφαση. Όσο για τα μέτρα τα οποία διέταξε το Πρωτοδικείο σε άλλες διαδικασίες, η Επιτροπή αναφέρει ότι αποφασίστηκαν επειδή συνέτρεχαν απτές ενδείξεις κατά του τεκμηρίου εγκυρότητας. Στις υποθέσεις PVC, οι προσφεύγουσες προσκόμισαν συγκεκριμένα στοιχεία σχετικά με τις εν λόγω διαδικασίες. Το ίδιο έγινε και σε άλλες διαδικασίες (βλ. διατάξεις της 25ης Οκτωβρίου 1994, T-30/91 και T-36/91, Solvay και ICI κατά Επιτροπής, και της 10ης Μαρτίου 1992, T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89, T-100/89, T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 και T-112/89, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής, που δεν έχουν δημοσιευθεί στη Συλλογή, που αναφέρονται σαφώς σε ιδιάζοντα σε κάθε υπόθεση στοιχεία). Τίποτε παρόμοιο δεν έγινε κατά τη διαδικασία που κατέληξε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

65 Αφετέρου δε το Πρωτοδικείο εξέτασε μεν την αίτηση της 28ης Φεβρουαρίου 1992 της Chemie Linz, έκρινε όμως ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε προβάλει λυσιτελή πραγματικά στοιχεία εντός της τασσομένης προθεσμίας. Το Πρωτοδικείο δικαιολογημένα διερωτήθηκε αν ο λόγος περί ελαττωμάτων που έπληττε την απόφαση «πολυπροπυλένιο» είχε προβληθεί εμπροθέσμως κατά τη διαδικασία, εν όψει του κανόνα του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, δυνάμει του οποίου νέοι ισχυρισμοί μπορούν να προβληθούν μετά το πέρας της έγγραφης διαδικασίας μόνον εάν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά περιστατικά που ανέκυψαν στη διαδικασία.

66 Η απόφαση PVC του Πρωτοδικείου δεν μπορεί να συνιστά λόγο ανακύψαντα κατά τη διαδικασία, δεδομένου ότι η νομολογία που αφορά την προβλεπόμενη στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου διαδικασία αναθεωρήσεως ισχύει και ως προς το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Κατά τη νομολογία αυτή (προαναφερθείσα διάταξη BASF κατά Επιτροπής, σκέψη 12, και απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 1991, C-403/85 Rév., Ferrandi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-1215), την αναθεώρηση αποφάσεως δεν δικαιολογεί η έκδοση αποφάσεως στο πλαίσιο άλλης διαφοράς.

67 Ως προς τις εξηγήσεις τις οποίες παρέσχαν οι εκπρόσωποι της Επιτροπής κατά την προφορική διαδικασία των υποθέσεων PVC, τον Νοέμβριο του 1991, η Chemie Linz εκπροσωπείτο κατά τη διαδικασία εκείνη και πρέπει να θεωρηθεί ότι, κατά τεκμήριο, έλαβε γνώση των εξηγήσεων που έδωσαν οι εκπρόσωποι της Επιτροπής λίγο μετά την προφορική διαδικασία στις υποθέσεις εκείνες. Ο ισχυρισμός της Chemie Linz ότι έλαβε ασφαλή γνώση των όσων είχε ειπεί ο εκπρόσωπος της Επιτροπής στις υποθέσεις PVC μόλις μέσω της αποφάσεως PVC του Πρωτοδικείου, είναι σε αντίφαση με την αίτηση της 28ης Φεβρουαρίου 1992, στην οποία έκανε λόγο περί πληροφοριών που είχαν παράσχει οι μετέχοντες στην προφορική διαδικασία στις υποθέσεις PVC. Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρότητας δεν υποβλήθηκε από τη Chemie Linz εμπροθέσμως, αλλά πλέον των τριών μηνών αργότερα. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, για την ανάλογη περίπτωση της αναθεωρήσεως αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 125 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η τασσομένη προθεσμία είναι τρίμηνη αφότου ο αιτών έλαβε γνώση του γεγονότος το οποίο επικαλείται.

68 Η Επιτροπή αναφέρει ότι ο λόγος περί ελλείψεως πρωτοτύπου της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» δεν έπρεπε να ωθήσει το Πρωτοδικείο να διατάξει τη διεξαγωγή

αποδείξεων, ούτε υπό το πρίσμα του ανυποστάτου, στο οποίο ασναφέρεται η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ούτε υπό το πρίσμα ενδεχομένης ακυρότητος της εν λόγω αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η Chemie Linz δεν προσκόμισε καμμία επαρκή ένδειξη δυνάμενη να στηρίξει τεκμήριο περί προσβολής της αρχής του απαραβιάστου της εκδοθείσας πράξεως. Επί πλέον, ο λόγος αυτός προβλήθηκε εκπροθέσμως, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η Chemie Linz, το Πρωτοδικείο ουδόλως παραδέχτηκε ότι η επιχειρηματολογία της είχε υποβληθεί εμπροθέσμως. Αντιθέτως, διετύπωσε αμφιβολίες, αφήνοντας όμως το ζήτημα σε εκκρεμότητα, διότι εξέτασε, αυτεπαγγέλτως το ζήτημα του ανυποστάτου της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο».

69 Όσον αφορά το επιχείρημα της Chemie Linz ότι υπήρχε και λόγος αναθεωρήσεως, πράγμα που έπρεπε να οδηγήσει σε επανέναρξη της προφορικής διαδικασίας, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η δήλωση του εκπροσώπου της στη διαδικασία PVC δεν θα οδηγούσε από μόνη της σε διαφορετική απόφαση στην υπόθεση «πολυπροπυλένιο». Σύμφωνα όμως με το άρθρο 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, μόνον γεγονότα αποφασιστικής σημασίας μπορούν να συνιστούν λόγο αναθεωρήσεως.

70 Ως προς τον ισχυρισμό ότι το Πρωτοδικείο παρέβη την υποχρέωσή του να διαλευκάνει τα πραγματικά περιστατικά, η Επιτροπή τονίζει ότι ούτε το άρθρο 49 ούτε το άρθρο 64, παράγραφος 3, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προσδιορίζει τις προϋποθέσεις αιτήσεως μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας. Για τους ίδιους λόγους που το ώθησαν να απορρίψει την αίτηση επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας, ορθώς το Πρωτοδικείο δεν έλαβε τα αιτηθέντα από τη Chemie Linz μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας. Πράγματι, σκοπός των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, όπως περιγράφεται στο άρθρο 64, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, είναι η προετοιμασία των υποθέσεων και η εξέλιξη των διαδικασιών και όχι η θεραπεία παραλείψεων τις οποίες έχει διαπράξει η προσφεύγουσα κατά την ανάπτυξη των ισχυρισμών της.

71 Τέλος, η Επιτροπή διερωτάται κατά πόσον το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 65 του Κανονισμού Διαδικασίας του, εφόσον αυτό ορίζει απλώς ποια αποδεικτικά στοιχεία είναι παραδεκτά στο πλαίσιο διαδικασίας.

72 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της DSM, η Επιτροπή εκθέτει ότι περιλαμβάνουν ανεπανόρθωτο ελάττωμα, καθόσον δεν λαμβάνουν υπόψη τις διαφορές μεταξύ των υποθέσεων PVC και της παρούσας υποθέσεως και στηρίζονται σε εσφαλμένη κατανόηση του περιεχομένου της αποφάσεως PVC του Δικαστηρίου.

73 Εξ άλλου, η Επιτροπή εμμένει στον ισχυρισμό της ότι, στις υποθέσεις ανθρακικού νατρίου, οι προσφεύγουσες δεν είχαν προσκομίσει επαρκείς ενδείξεις για να δικαιολογήσουν την εκ μέρους του Πρωτοδικείου αίτηση επιδείξεως εγγράφων από την Επιτροπή. Εν πάση περιπτώσει, τόσο στις ως άνω υποθέσεις όσο και στις υποθέσεις πολυαιθυλενίου χαμηλής πυκνότητας, τις οποίες επίσης επικαλείται η DSM, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε εν όψει των ιδιαιτέρων περιστάσεων της υποθέσεως της οποίας είχε επιληφθεί. Στη διαδικασία του πολυπροπυλενίου, ήταν δυνατή η επίκληση φερομένων ατελειών της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» ήδη από το 1986, ουδείς όμως το έπραξε.

74 Αν το Πρωτοδικείο, με τις προαναφερθείσες αποφάσεις Fiatagri και New Holland Ford κατά Επιτροπής και Deere κατά Επιτροπής, απέρριψε τους εμπροθέσμως προβληθέντες ισχυρισμούς των προσφευγουσών με την αιτιολογία ότι δεν συνοδεύονταν από αποδείξεις, η ίδια λύση επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο στην παρούσα υπόθεση, στην οποία οι ισχυρισμοί περί τυπικών πλημμελειών της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» προβλήθηκαν εκπροθέσμως και χωρίς αποδεικτικά στοιχεία.

75 Οι λόγοι περί διαδικαστικών πλημμελειών και παραβάσεως του κοινοτικού δικαίου πρέπει να συνεξετασθούν. Συγκεκριμένα, η παράβαση του κοινοτικού δικαίου, την οποία επικαλείται η Chemie Linz — είτε πρόκειται για τα άρθρα 164 και 173 της Συνθήκης είτε για τις διάφορες διατάξεις του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου τις οποίες επικαλείται σχετικώς —, αφορά κατ' ουσίαν την άρνηση του Πρωτοδικείου να επαναλάβει την προφορική διαδικασία και να διατάξει μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας και τη διεξαγωγή αποδείξεων, γι' αυτό και συγχέεται με τον λόγο περί διαδικαστικών πλημμελειών.

76 Συνεπώς, πρέπει να ερευνηθεί αν, αρνούμενο να επαναλάβει την προφορική διαδικασία και να διατάξει μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας και τη διεξαγωγή αποδείξεων, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιον.

77 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 21 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να ζητήσει από τους διαδίκους να προσκομίζουν κάθε έγγραφο και να παρέχουν κάθε πληροφορία που επιθυμεί. Το άρθρο 64, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ορίζει ότι τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας αποβλέπουν στην υπό τους καλύτερους όρους προετοιμασία των υποθέσεων, εξέλιξη των διαδικασιών και επίλυση των διαφορών.

78 Κατά το άρθρο 64, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, σκοπός των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας είναι ιδίως να εξασφαλίζουν την ομαλή εξέλιξη της έγγραφης ή προφορικής διαδικασίας και να διευκολύνουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων, καθώς και να καθορίζουν τα σημεία στα οποία οι διάδικοι οφείλουν να συμπληρώσουν την επιχειρηματολογία τους ή τα οποία απαιτούν τη διεξαγωγή αποδείξεων. Κατά το άρθρο 64, παράγραφοι 3, στοιχείο δ', και 4, τα μέτρα αυτά μπορούν ιδίως να συνίστανται σε αίτηση προσκομίσεως εγγράφων ή οποιουδήποτε στοιχείου που έχει σχέση με την υπόθεση, μπορούν δε να προτείνονται από τους διαδίκους σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας.

79 Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-8417, σκέψη 93), ο διάδικος μπορεί να ζητήσει από το Πρωτοδικείο, ως μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, να υποχρεώσει τον αντίδικο να προσκομίσει τα έγγραφα τα οποία έχει στην κατοχή του.

80 Όπως όμως προκύπτει από τον σκοπό και το περιεχόμενο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, όπως εκτίθενται στο άρθρο 64, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αυτά εντάσσονται στο πλαίσιο των διαφόρων σταδίων της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας, την εξέλιξη της οποίας επιδιώκουν να διευκολύνουν.

81 Επομένως, μετά το πέρας της προφορικής διαδικασίας, ο διάδικος δεν μπορεί να ζητήσει μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας, εκτός εάν το Πρωτοδικείο αποφασίσει να επαναλάβει την προφορική διαδικασία. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο θα όφειλε να

αποφανθεί επί τέτοιου αιτήματος μόνον εφόσον είχε δεχθεί το αίτημα της επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας, οπότε δεν συντρέχει λόγος να εξετασθούν χωριστά οι σχετικές αιτιάσεις της Chemie Linz.

82 Ως προς το αίτημα να διαταχθούν αποδείξεις, από τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. ιδίως αποφάσεις της 16ης Ιουνίου 1971, 77/70, Prelle κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 873, σκέψη 7, και της 15ης Δεκεμβρίου 1995, C-415/93, Bosman, Συλλογή 1995, σ. I-4921, σκέψη 53) προκύπτει ότι ένα τέτοιο αίτημα, όταν προβάλλεται μετά το πέρας της προφορικής διαδικασίας, μπορεί να γίνει δεκτό μόνον εφόσον αφορά πραγματικά περιστατικά που θα μπορούσαν να ασκήσουν κρίσιμη επιρροή στην επίλυση της διαφοράς και εφόσον ο ενδιαφερόμενος δεν μπόρεσε να το προβάλει πριν από το πέρας της προφορικής διαδικασίας.

83 Η ίδια λύση επιβάλλεται όσον αφορά το αίτημα της επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας. Ασφαλώς, το Πρωτοδικείο διαθέτει στον τομέα αυτό διακριτική ευχέρεια, δυνάμει του άρθρου 62 του Κανονισμού Διαδικασίας του. Ωστόσο, το Πρωτοδικείο δεν υποχρεούται να δέχεται ένα τέτοιο αίτημα, εκτός εάν ο ενδιαφερόμενος στηρίζεται σε πραγματικά περιστατικά δυνάμενα να ασκήσουν αποφασιστική επιρροή, τα οποία δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί πριν από το πέρας της προφορικής διαδικασίας.

84 Εν προκειμένω, το υποβληθέν ενώπιον του Πρωτοδικείου αίτημα επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας και διατάξεως αποδείξεων βασιζόταν στην απόφαση PVC του Πρωτοδικείου, καθώς και σε δηλώσεις στις οποίες προέβησαν εκπρόσωποι της Επιτροπής κατά τη διάρκεια της επ' ακροατηρίου συζητήσεως στις υποθέσεις PVC και σε πραγματικά περιστατικά που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία πολυαιθυλενίου χαμηλής πυκνότητας.

85 Συναφώς, διαπιστώνεται αφενός μεν ότι ενδείξεις γενικού χαρακτήρα που αφορούν υποτιθέμενη πρακτική της Επιτροπής και απορρέουν από δικαστική απόφαση εκδοθείσα σε άλλες υποθέσεις ή από δηλώσεις γενόμενες και πραγματικά περιστατικά ανακύψαντα επ' ευκαιρία άλλων δικών δεν μπορούσαν να θεωρηθούν, αυτές καθαυτές, ως αποφασιστικής σημασίας για την επίλυση διαφοράς της οποίας είχε επιληφθεί το Πρωτοδικείο.

86 Καθ' όσον η Chemie Linz υποστηρίζει ότι τα πραγματικά περιστατικά τα οποία επικαλείται με την από 28 Φεβρουαρίου 1992 αίτησή της έπρεπε να οδηγήσουν σε αναθεώρηση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ή, εν πάση περιπτώσει, να ωθήσουν το Πρωτοδικείο να δεχθεί την εν λόγω αίτηση, αρκεί η διαπίστωση ότι, για τους προαναφεθέντες λόγους, τα προβληθέντα πραγματικά περιστατικά δεν ήσαν αποφασιστικής σημασίας κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και, επομένως, δεν δικαιολογούσαν αναθεώρηση της εν λόγω αποφάσεως.

87 Αφετέρου δε παρατηρείται ότι η αναιρεσείουσα ήταν σε θέση να παράσχει στο Πρωτοδικείο, ήδη με το δικόγραφο της προσφυγής της, ορισμένα τουλάχιστον στοιχεία πιστοποιούντα τη χρησιμότητα των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας ή των αποδείξεων για τις ανάγκες της δίκης, προς απόδειξη του ότι η απόφαση «πολυπροπυλένιο» είχε εκδοθεί κατά παράβαση του ισχύοντος γλωσσικού καθεστώτος ή τροποποιηθεί μετά την έκδοσή της από το σώμα των μελών της Επιτροπής, ή ακόμη του ότι έλειπαν τα πρωτότυπα, όπως έπραξαν ορισμένες από τις αναιρεσείουσες στις υποθέσεις PVC και πολυαιθυλενίου χαμηλής πυκνότητας, τις οποίες μνημόνευσε η Chemie Linz (βλ. συναφώς προαναφερθείσα απόφαση Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψεις 93 και 94).

88 Χωρίς να είναι αναγκαίο να ερευνηθεί αν — όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή — η Chemie Linz είχε λάβει γνώση, πριν από τη δημοσίευση της αποφάσεως PVC του Πρωτοδικείου, των πραγματικών περιστατικών τα οποία επικαλέστηκε με την από 28 Φεβρουαρίου 1992 αίτησή της, προκύπτει ότι η αίτηση αυτή ήταν, ούτως ή άλλως, εκπρόθεσμη.

89 Συναφώς, έχει σημασία να επισημανθεί ότι, αντιθέτως προς ό,τι ισχυρίζεται η Chemie Linz, το Πρωτοδικείο δεν έκρινε, με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, ότι τα πραγματικά περιστατικά τα οποία επικαλείται με την από 28 Φεβρουαρίου 1992 αίτησή της είχαν προβληθεί εμπροθέσμως.

90 Πρέπει να προστεθεί ότι το Πρωτοδικείο δεν ήταν υποχρεωμένο να διατάξει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, διότι ήταν, όπως λέγεται, υποχρεωμένο να εξετάσει αυτεπαγγέλτως λόγους απτομένους του νομοτύπου της διαδικασίας εκδόσεως της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο». Πράγματι, τέτοια υποχρέωση αυτεπάγγελτης εξετάσεως λόγων δημοσίας τάξεως μπορεί ενδεχομένως να υφίσταται μόνο σε συνάρτηση προς πραγματικά στοιχεία που έχουν περιληφθεί στη δικογραφία.

91 Επομένως, πρέπει να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο αρνούμενο να επαναλάβει την προφορική διαδικασία και να διατάξει μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας και αποδείξεις.

92 Εν όψει της επιχειρηματολογίας την οποία ανέπτυξε η Chemie Linz σχετικά με τα ελαττώματα τα οποία έπασχε η απόφαση «πολυπροπυλένιο» και της απόψεως της DSM ότι εξ αυτών προκύπτει το νομικώς ανυπόστατον της εν λόγω αποφάσεως, πρέπει ακόμη να ελεγχθεί αν το Πρωτοδικείο, ερμηνεύοντας τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μια πράξη καθίσταται ανυπόστατη, παρέβη το κοινοτικό δίκαιο.

93 Συναφώς, από τις σκέψεις ιδίως 48 έως 50 της αποφάσεως PVC του Δικαστηρίου προκύπτει ότι υφίστανται, κατ' αρχήν, υπέρ των πράξεων των κοινοτικών οργάνων τεκμήριο νομιμότητας, οπότε οι πράξεις αυτές παράγουν έννομα αποτελέσματα έστω και αν πάσχουν πλημμέλειες, εφόσον δεν έχουν ακυρωθεί ή ανακληθεί.

94 Πάντως, κατ' εξαίρεση από την αρχή αυτή, οι πράξεις οι οποίες πάσχουν ελάττωμα του οποίου η σοβαρότητα είναι τόσο πρόδηλη, ώστε να μη μπορεί να γίνεται ανεκτή από την κοινοτική έννομη τάξη, πρέπει να θεωρούνται ότι δεν παρήγαγαν κανένα έννομο αποτέλεσμα, ούτε καν προσωρινό, δηλαδή να θεωρούνται νομικώς ανύπαρκτες. Η εξαίρεση αυτή αποβλέπει στη διατήρηση της ισορροπίας μεταξύ των δύο θεμελιωδών, αλλά ενίοτε ανταγωνιστικών μεταξύ τους, επιταγών, τις οποίες πρέπει να τηρεί μια έννομη τάξη, δηλαδή της σταθερότητας των εννόμων σχέσεων και του σεβασμού της νομιμότητας.

95 Η σοβαρότητα των συνεπειών που συνδέονται με την αναγνώριση του ανυποστάτου μιας πράξεως των θεσμικών οργάνων της Κοινότητας επιτάσσει, για λόγους ασφάλειας δικαίου, να επιφυλάσσεται η αναγνώριση αυτή σε εντελώς ακραίες περιπτώσεις.

96 Όμως, όπως και στην περίπτωση των υποθέσεων PVC, θεωρούμενες μεμονωμένα ή στο σύνολό τους, οι προβαλλόμενες από τη Chemie Linz πλημμέλειες, που αφορούν τη διαδικασία εκδόσεως της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο», δεν είναι τόσο προδήλως σοβαρές ώστε η εν λόγω απόφαση να πρέπει να θεωρηθεί νομικώς ανύπαρκτη.

97 Επομένως, όσον αφορά τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μια πράξη μπορεί να καταστεί ανυπόστατη, το Πρωτοδικείο δεν παρέβη το κοινοτικό δίκαιο.

98 Τέλος, καθ' όσον η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να εξετάσει τη νομιμότητα της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» και να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων για την εξακρίβωση των προϋποθέσεων υπό τις οποίες η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση αυτή, αρκεί να σημειωθεί ότι τα μέτρα αυτά εκφεύγουν του πλαισίου της αναιρετικής διαδικασίας, η οποία περιορίζεται μόνο σε νομικά ζητήματα.

99 Πράγματι, αφενός μεν η διεξαγωγή αποδείξεων θα οδηγούσε κατ' ανάγκην το Δικαστήριο να αποφανθεί επί πραγματικών ζητημάτων και θα μετέβαλλε το αντικείμενο της διαφοράς της οποίας επελήφθη το Πρωτοδικείο, κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 113, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

100 Αφετέρου δε η αίτηση αναιρέσεως αφορά μόνον την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το δε Δικαστήριο θα μπορούσε να αποφανθεί το ίδιο επί της διαφοράς μόνο σε περίπτωση εξαφανίσεως της αποφάσεως αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 54, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Επομένως, εφόσον η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν εξαφανίζεται, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει ενδεχόμενες πλημμέλειες της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο».

101 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

102 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Επειδή η Chemie Linz ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Η DSM φέρει τα δικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Καταδικάζει τη** Chemie Linz GmbH **στα δικαστικά έξοδα.**

3) **Η DSM NV φέρει τα δικά της έξοδα.**

Kapteyn Hirsch Mancini

Murray Ragnemalm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

P. J. G. Kapteyn